

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Nagy József Ügyvédi Iroda (4024 Debrecen, Iparkamara u. 4. II/15.; ügyintéző: Dr. Nagy József ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Dr. Verbovszki Ügyvédi Iroda (9700 Szombathely, Kőszegi u. 4. I/3.; ügyintéző: Dr. Verbovszki Enikő ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, fuvardíj megfizetése iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2009. február 4-én meghozott 5.G.40.128/2007/38. számú ítélete ellen, az alperes részéről 39. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetével összefüggő marasztaló rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 6000 (Hatezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 2009. február 4-én, 38. sorszámon meghozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 40 267 Ft kötbért, valamint azon belül 25 167 Ft után 2007. június 1. napjától, 15 100 Ft után pedig 2008. április 11. napjától a kifizetés napjáig járó évi 15% mértékű késedelmi kamatot, továbbá 17 000 Ft perköltséget.

Az alperes viszontkeresetét pedig az elsőfokú bíróság elutasította.

A megállapított tényállás szerint az alperes megrendelése és a felperes 2007. február 14-én keltezett - a megrendeléstől részben eltérő tartalmú - visszaigazolása alapján a felek között nemzetközi szállítmányozási szerződés jött létre, a következő feltételek mellett:

Felrakóhely: F Zrt. (címe)

Felrakás időpontja: 2007. február 20., 8.00 óra

Áru: alkatrészecskék 1200 kg

Lerakóhely: F-M (címe)

Lerakás időpontja: 2007. február 21.

szerelvény típusa: ponyvás kiskocsi

Fuvardíj: 450 Euro

A szerződés tartalmazta, hogy amennyiben a gépkocsi a kiállítás napján, illetve 14.00 óra utáni kiállítás esetén a következő nap 14.00 órájáig nem kerül le-, illetve megrakásra, úgy belföldön 160 Euro, külföldön 100 Euro állásidő, pótdíj kerül felszámításra minden megkezdett 24 óránként.

A peres felek megállapodása tartalmazta azt is, hogy késedelmes fizetés esetén 15% késedelmi kamat kerül felszámításra, valamint azt a kikötést is, hogy vitás kérdésekben a felperes „székhelye szerinti területileg illetékes bíróság dönt”.

A szerződésben megjelölt időpontban a felperes gépjárműve a felrakóhelyen megjelent. Az alperes megbízója, a F Zrt. azonban - arra hivatkozással, hogy az árut a sárvédők benyúlása miatt nem lehetett a raktérbe bepakolni, illetve, hogy a gépkocsi a rakomány rögzítéséhez szükséges kiépített kapcsokkal, valamint rögzítő hevederkészlettel nem rendelkezett - a kiállított járművet a fuvarfeladat teljesítésére alkalmatlannak találta, így részéről az áru bepakolása elmaradt.

Az alperes a felperesnek 2007. február 20-án 11 óra 22 perkor küldött telefax üzenetében a fuvarmegbízást visszavonta (stornírozta) azzal a megjegyzéssel, hogy „A plató nem felel meg (sárvédő benyúlás). A rakomány rögzítéséhez szükséges kiépített kapcsok nincsenek”.

A felperes a módosított keresetében a szerződésben kikötött 160 Euronak megfelelő, a 2007. február 20-án érvényes MNB. napi középárfolyamon átszámított 40 267 Ft „kötbérenek minősülő pótdíj” és járuléakai megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Előadta, hogy az alperes megrendelésén a szállítójármű típusára vonatkozóan csupán annyi megjegyzés szerepelt, hogy „furgon”. A furgon típusára, a rakomány jellegére, illetve a csomagolás jellemzőire vonatkozóan azonban a felek között létrejött szerződés semmilyen adatot nem tartalmazott. Az általa kiállított fuvarszerszög a szerződés feltételeinek megfelelt. A fuvarfeladat teljesítése pedig azért hiúsult meg, mert az alperes elmulasztotta közölni vele a megbízója részéről a szállítójárművel szemben támasztott további elvárásokat. Annak következtében pedig, hogy a szerződés teljesítése az alperesnek felróható okból hiúsult meg, alappal tarthat igényt a szerződésben kikötött kötbérre.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte.

Állította, hogy a szerződéskötést megelőző egyeztetés során közölte a felperessel, hogy a szállítójárműnek milyen műszaki tulajdonságokkal kell rendelkeznie, amelyek a következők voltak:

rakfelület hossza: 4 méter

hasznos belső szélesség: 1.4 méter (a 0.8 x 1 x 1.2 raklapméret miatt)

belmagasság: minimum 1.5 méter

az autó zárható, vámszárbiztos legyen

a gépkocsi rendelkezzen a rakomány biztonságos rögzítéséhez szükséges eszközökkel (spanifer, gurt, heveder, csúszásmentes padozat).

A felperes részéről kiállított jármű azonban ezeknek a követelményeknek nem felelt meg, ezért a szerződés teljesítése a felperesnek felróható okból hiúsult meg. Ennek következtében pedig a felperesnek kell megtérítenie számára a szerződésben kikötött, 160

Euronak megfelelő összegű kötbért, amelynek megfizetése iránt az alperes viszontkeresetet terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a felperes módosított keresetét alaposnak, az alperes viszontkeresetét pedig alaptalannak találta.

Megállapította, hogy a felperes az alperes szerződési ajánlatát eltérő feltételekkel igazolta vissza, ami új szerződési ajánlatnak minősült. Az alperes a felperes ajánlatát nem kifogásolta, ezért a felek között a szerződés - figyelemmel a Ptk. 213.§ (1) és (2) bekezdéseiben, a 216.§ (1) bekezdésében, valamint az 514§ (2) bekezdésében foglaltakra - a felperes visszaigazolásában szereplő feltételekkel jött létre.

Megállapította továbbá, hogy az alperes az eljárás során - felhívás ellenére - nem bizonyította, hogy a fuvareszköz tulajdonságait illetően a perben hivatkozott elvárásait közölte volna a felperessel. Ezért a felperes részéről kiállított gépjárművet a szerződéses feltételeknek megfelelő fuvareszköznek kellett tekinteni.

A szerződést tehát nem a felperes, hanem az alperes szegte meg. Ezért az alperes köteles a felperes részére megfizetni a szerződésben a rakodás elmaradás esetére kikötött kötbért, a Ptk. 246.§ (1) bekezdésében, valamint az 1971. évi 3. tvr-el kihirdetett, „A nemzetközi közúti árufuvarozási szerződésről” szóló Egyezmény (CMR) 6. cikk 1/f) pontjában és a 7. cikk 1/a) pontjában foglaltak alapján.

Az alperes viszontkeresetének elutasítását pedig az elsőfokú bíróság azzal indokolta, hogy a felek a közöttük létrejött szerződésben a felperes szerződésszegése esetére kötbérfizetési kötelezettséget nem kötöttek ki, amellet, hogy a felperes szerződésszegése sem volt az adott esetben megállapítható.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. Bejelentette továbbá, hogy a viszontkereseti kérelmétől eláll.

Az alperes a fellebbezésében is fenntartotta azt az állását, hogy a fuvareszköz méreteivel és egyéb tulajdonságaival kapcsolatos elvárásait a szóbeli egyeztetések során közölte a felperessel. Annak következtében pedig, hogy a fuvarozási szerződés szóban is érvényesen megköthető volt, a szóban közölt feltételek a felek között létrejött szerződés részévé váltak.

Álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban meghallgatott **V.I.** tanúvallomása a szerződés szóban kiegészített tartalmát megfelelően igazolta, figyelemmel arra is, hogy a szállítójármű méreteire vonatkozó szóbeli közlés megtörténtét „a felperesi részről meghallgatott tanúk” sem vitatták.

Utalt arra, hogy a felperes visszaigazolása az áru megjelöléseként azt tartalmazta, hogy „alkatrészek 1200 kg”, az áru súlyáról tehát a felperes kizárólag a szóbeli egyeztetések során szerezhette tudomást, hiszen ez az adat az írásbeli megrendelésen nem szerepelt.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a saját helyes indokai alapján történő helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte. Hivatkozott arra, hogy a fuvarozási szerződés esetében a megrendelő felelősségi körébe tartozik az, hogy az áru tulajdonságairól és minden más, a fuvarozást, vagy a fuvareszköz megfelelőségét befolyásoló körülményről tájékoztassa a fuvarozót. Ennek a tájékoztatási kötelezettségének azonban a jelen esetben az alperes nem tett

eleget. Ezért a megrendelés hiányosságából származó kárt, illetve költséget neki kell viselnie.

Álláspontja szerint abból a körülményből, hogy az áru súlyáról az alperes tájékoztatta a felperest, az a következtetés nem vonható le, hogy az alperes az igényelt gépkocsinak a perben hivatkozott műszaki tulajdonságait is közölte a felperessel.

A peres felek a másodfokú eljárás során tárgyalás tartását nem kérték. Ezért a Debreceni Ítéltábla az alperes fellebbezését a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f) pontja, valamint a (2), (3) és (4) bekezdései alapján, tárgyaláson kívül bírálta el.

Az alperes a fellebbezésében a viszontkeresetétől elállt, ezért a Debreceni Ítéltábla az alperes viszontkeresete tárgyában a pert külön végzéssel megszüntette.

A felperes kereseti kérelmével összefüggő rendelkezések ellen benyújtott fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a Pp. 206.§-ában foglaltaknak megfelelően, a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű értékelésével és mérlegelésével, helyesen állapította meg és a jogvita érdemét illetően helytállóak voltak az így megállapított tényállásból levont jogi következtetései is.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását csupán annyiban pontosítja, hogy a felek között nem nemzetközi szállítmányozási, hanem nemzetközi közúti árufuvarozási szerződés jött létre, ezért az elsőfokú bíróság a Ptk. 514.§ (2) bekezdésére az ítélete indokolásában tévesen hivatkozott.

Ez a tévedés azonban a meghozott érdemi döntés helyességét nem befolyásolta. Ezért az Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetével összefüggő részét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben azonban a Debreceni Ítéltábla a következőkre mutat rá:

Az elsőfokú bíróság a felek között létrejött szerződés tartalmát nem arra hivatkozással állapította meg a felperes visszaigazolásában foglaltakkal egyezően, hogy - mivel a fuvarozási szerződés írásbeli alakhoz kötött szerződéstípus - az alperes által állított szóbeli kikötések nem váltak a szerződés részévé. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a perbeli szerződés tartalmának megállapítása során az alperes részéről állított szóbeli kiegészítéseket azért nem vette figyelembe, mert azoknak a felperessel való közlését az alperes az eljárás során - a felperes tagadásával szemben - megfelelően nem bizonyította. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak ezzel a megállapításával teljes mértékben egyetértett.

Az alperes a fellebbezésében megalapozatlanul állította, hogy **V.I.** tanúvallomása kellően igazolta, hogy a fuvarszköz tulajdonságaira vonatkozó elvárásait közölte a felperessel és ezt a tényt „a felperes részéről meghallgatott tanúk” nem vitatták. Az elsőfokú eljárás során kihallgatott P.O.I. és V.Fné tanúk ugyanis tagadták, hogy a fuvarfeladat teljesítésének megkezdése előtt beszéltek **V.I.**nal.

P.O.I. tanú ugyanakkor azt állította, hogy a szerződéskötés kapcsán ő az alperes részéről B.E.-el tárgyalt, aki csak annyit közölt vele, hogy a rakomány 3.5 méter hosszú lesz és

valószínűleg alkatrészekből, vagy berendezésekből áll majd, amely rakomány szállítására a felperes részéről kiállított, 4.9 méter raktérhosszúságú gépjármű alkalmas lett volna. V.F.né tanú pedig akként nyilatkozott, hogy ő a szerződés megkötésében nem vett részt és csak a fuvarozás megkezdése után egyeztetett az alperes ügyvezetőjével.

Az elsőfokú bíróság tehát a tanúvallomások, valamint a rendelkezésére álló egyéb bizonyítékok helyes értékelésével állapította meg, hogy az alperes a per során nem bizonyította azt az állítását, miszerint a fuvarszköz tulajdonságait illetően a 4. sorszámu beadványa első oldalán felsorolt adatokat közölte a felperessel.

A felperes részéről is ismert műszaki feltételeknek (3.5 méter hosszú rakfelület, 1200 kg tömegű áru szállítására alkalmas teherbírás) pedig a kiállított jármű megfelelt, amint azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt. Ezért az alperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján maga köteles viselni az ügyvédi munkadíjból és a lerótt fellebbezési eljárási illetékből eredő saját másodfokú perköltségét, továbbá köteles megtéríteni a felperes ügyvédi munkadíjból származó másodfokú perköltségét is, amelynek összegét a Debreceni Ítéltábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről”

szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a) pontjában, az (5) bekezdésben, valamint a 4/A.§-ban foglaltak figyelembevételével.

Debrecen, 2010. március 2.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-